

TEXERE
andres sirj

La madrugada fue apagando mis recuerdos.

Oía de vez en cuando el sonido de las palabras,
y notaba la diferencia.

Porque las palabras que había oído hasta entonces,
no tenían ningún sonido, no sonaban;
se sentían; pero sin sonido,
como las que se oyen durante los sueños.

Juan Rulfo, *Pedro Páramo*

TEXERE

ANDRES SIRI

Del 12/12/2024 al
24/01/2025

En el mite grec, Filomela es va posar a teixir un llenç que relatava sense so la seva història. I això és escriure, un impressionant callar que precedeix en parlar-callant.

Seguint els moviments silenciosos de les mans de Filomela, el projecte fa una reinterpretació de les diferents tècniques de teixir per portar-les a la tècnica del gravat. Serà el moviment i la superposició de la línia del dibuix sobre la planxa de coure qui avança i construeix una trama, un relat. Perquè primer es va teixir abans d'escriure. O potser millor dit que s'escrivia teixint.

En la memòria de la paraula text, del terme textum, remet en llatí a la tela que teixeix – texere. Igual que ho fa una aranya en les branques d'un arbre, el text és un dispositiu de caça que sura en l'aire.

La superfície de la planxa del gravat se situa en un constant moviment, es reescriu com un veritable palimpsest. Perquè com passa a la mitologia, Filomela demostra que l'escriptura és una cosa que sembla morta, però que està viva. Que totes les paraules tenen un buit, però que també guarden un secret que les lletres revelen.

A mesura que el dibuix es completa, es buida la imatge. El procés de buidar el dibuix es fa omplint de línies entrecruades la superfície, és així com la planxa torna al silenci, com la imatge desapareix. A mesura que passen els dies, el grafisme ocupa un lloc que ja no pot dir, s'esgota, i calla, llavors emmudeix. Com popularment a Grècia es diu “tallar la llengua”, al nord d'Europa “cosir-se la boca” i a Àsia “mossegar l'orella”.

* Incorporació del text de Pascal Quignard – L'home de tres lletres

L'exposició Texere és el resultat de la convocatòria 2023 en gravar contemporani del Bòlit i l'EMA. Projecte elaborat gràcies a l'experiència i coneixements d'en Sebi Subirós de Lupugràfic Edicions.

Texere consisteix en una sèrie de 17 gravats amb la tècnica de l'aiguafort. La idea de seriació és implícita en tot el desenvolupament creatiu de l'obra sense separar-se del procés tècnic. El desplegament d'una estructura geomètrica de línies que es van entrelaçant com un teixit al llarg de les estampacions. I en el procés de la tècnica del gravat seguint el sistema artesanal de: envernissar la planxa, gravar amb punxó, gravar a l'àcid, eliminar el vernís, entintar la planxa, estampar sobre paper, eliminar la tinta de la planxa. Aquest sistema es repeteix en cada estampació després de cadanou dibuix.

Només hi ha una sola planxa de coure que contínuament es reescriu. El paper estampat és l'únic registre d'aquest procés que comença parlant fins que el suport queda esgotat. És el dibuix d'una memòria que per la seva acumulació durant els dos mesos d'execució, queda en un estat d'amnèsia.

Dibuixar es transforma en una acció de gravar, de fer una incisió en la superfície. Dibuixar en aquesta sèrie seria el més semblant a aprendre de memòria, en francès, apprendre par coeur. Esgrafiar aquesta seqüència de línies geomètriques va generar una gran quantitat d'esquemes previs amb la finalitat d'evitar la improvisació i els canvis en la seva composició. Però com s'ensenyen en els esbossos reescrits a color, això no va ser possible. Cada estampació obligava a ajustar el següent pas, alterant la seqüència planificada. Gravar sobre la planxa consistia sobretot, a evitar l'error. Dibuixar teixint es va convertir en un exercici sistemàtic de teixir sense equivocar-se, sense poder tornar enrere.

